

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2015 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Ziiolecka

Protokolant: asyst. sędz. M. Ś.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Jerzego Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 27 lutego 2015 roku

sprawy **A. G. (G.)**

oskarżonego z art. 278 § 3 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Trzyciance z dnia 29 września 2014 roku, sygnatura akt II K 454/14

1. zmienia zaskarżony wyrok i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji w kwocie łącznie 70 (siedemdziesiąt) złotych oraz wymierza mu opłatę za I instancję w kwocie 120 (sto dwadzieścia) złotych,
2. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,
3. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i wymierza mu opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych.

/-/ M. Z.

UZASADNIENIE

A. G. został oskarżony o to, że w dniu 16 czerwca 2014 roku, w C., w województwie (...), wykorzystując nieobecność E. J., wszedł do jego mieszkania używając oryginalnego klucza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 450 złotych, działając na szkodę E. J., to jest o popełnienie przestępstwa z art. 278 § 3 k.k.

Wyrokiem z dnia 29 września 2014 roku, Sąd Rejonowy w Trzyciance uznał oskarżonego A. G. za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2014 roku, w C., województwo (...), zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 450 złotych na szkodę E. J., przy czym przyjął, że czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, to jest za winnego popełnienia przestępstwa z art. 278 § 3 k.k. w związku z § 1 k.k. i za to, na podstawie art. 278 § 3 k.k. w związku z art. 34 § 1 i 2 k.k. i art. 35 § 1 k.k., Sąd Rejonowy wymierzył oskarżonemu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Nadto, na podstawie na podstawie art. 46 § 1 k.k., Sąd Rejonowy zobowiązał oskarżonego do naprawienia wyrządzonej szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego E. J. kwoty 450 złotych.

Orzekając natomiast o kosztach, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ustęp 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r., nr 49, poz. 223, z późn. zm.), zwolnił oskarżonego od obowiązku zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania karnego i nie wymierzył oskarżonemu opłaty.

Powyższy wyrok w części dotyczącej punktu 3 wyroku i na niekorzyść oskarżonego zaskarżył prokurator, zarzucając Sądowi I instancji obrazę przepisów postępowania, to jest art. 343 § 7 k.p.k., która miała wpływ na treść orzeczenia, a polegała na wydaniu wyroku, na posiedzeniu w dniu 29 września 2014 roku, w sposób niezgodny z wnioskiem prokuratora z dnia 22 sierpnia 2014 roku.

Formułując tego rodzaju zarzut skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od oskarżonego kosztów postępowania i wymierzenie A. G. opłaty sądowej.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora zasługiwała na uwzględnienie.

W tym miejscu przypomnieć należy, iż skazanie bez przeprowadzania rozprawy poprzedza zawarcie swoistego porozumienia pomiędzy sprawcą czynu, a prokuratorem, w efekcie którego, ten ostatni występuje do sądu z aktem oskarżenia zawierającym wnioski o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych wcześniej kar i środków karnych. Zgodnie z brzmieniem przepisu art. 335 §1 k.p.k., nadanym przez ustawę z dnia 27 września 2013 roku (Dziennik Ustaw z 2013 roku pozycja 1247), która weszła w życie w dniu 9 listopada 2013 roku, treścią uzgodnienia może być także poniesienie przez oskarżonego kosztów postępowania.

W świetle dyspozycji art. 343 § 1 k.p.k. oczywistym jest, że uwzględnienie umieszczonego przez prokuratora w akcie oskarżenia wniosku o wydanie wyroku skazującego i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środków karnych, a także orzeczenia o kosztach postępowania (art. 335 § 1 k.p.k.), obliguje sąd do wydania orzeczenia zgodnego z tym wnioskiem, co do wszystkich zawartych w nim rozstrzygnięć.

Zamieszczenie w akcie oskarżenia wniosku o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar lub innych środków karnych nie rodzi dla sądu żadnego obowiązku wyrokowania zgodnie z proponowanym przez prokuratora rozstrzygnięciem. Sąd rozstrzygający bada bowiem nie tylko to, czy spełnione zostały przesłanki z art. 335 § 1 k.p.k., ale także to, czy proponowana kara, tudzież, środki karne, są zgodne z obowiązującymi przepisami prawa karnego materialnego i okażą się właściwą dolegliwością dla oskarżonego. Gdy sąd uzna, że nie można w danej sprawie skorzystać z możliwości konsensualnego rozstrzygnięcia sprawy, to - zgodnie z treścią art. 343 § 7 k.p.k. – sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych.

Przenosząc powyżej przedstawione teoretyczne rozważania prawne na grunt niniejszej sprawy, należy wskazać, iż w akcie oskarżenia prokurator umieścił wnioski, który obejmował nie tylko wymierzenie oskarżonemu A. G. konkretnej i w określonym wymiarze kary oraz środka karnego, ale również obejmował obciążenie oskarżonego kosztami postępowania (zasądzenie kosztów i wymierzenie opłaty sądowej k. 19 akt).

Sąd Rejonowy w Trzciance, co wynika z protokołu odbytego w dniu 29 września 2014 roku posiedzenia, uwzględnił złożony przez prokuratora wniosek (k. 30 akt). Czyniąc to Sąd I instancji wydał jednak orzeczenie niezgodne z jego treścią. Co prawda Sąd Rejonowy przychylił się do wniosku w zakresie proponowanej kary i środka karnego, jednak zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów procesu oraz od opłaty. Powyższe pozostaje jednak w oczywistej sprzeczności z treścią zaaprobowanego, a wniesionego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. wniosku, w którym to, co należy przypomnieć, oskarżyciel publiczny wniósł o zasądzenie od oskarżonego kosztów i wymierzenie opłaty sądowej (k. 19 akt).

Przypomnieć przecież należy, iż sąd, który próbuje rozwiązanie wskazane przez prokuratora we wniosku o wydanie wyroku bez przeprowadzania rozprawy, jest zobowiązany, z uwagi na treść przepisów art. 335 i 343 k.p.k., uwzględnić wniosek w całości, co do wszystkich jego elementów, w tym także obciążenia oskarżonego kosztami procesu i opłatą. Zatem działanie Sądu I instancji było niedopuszczalne w danym układzie prawnym i faktycznym.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2013 roku, sygnatura akt V KK 342/13 „Sąd rozpoznający wniosek złożony na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. może albo uwzględnić wszystkie elementy porozumienia prokuratora i oskarżonego i wydać wyrok odpowiadający temu uzgodnieniu albo wniosku nie uwzględnić, nie może natomiast, bez porozumienia ze stronami zawartego uzgodnienia procesowego, samodzielnie dokonywać modyfikacji poszczególnych elementów tego uzgodnienia”. Podobnie uznał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 lipca 2013 roku, sygnatura akt V KK 202/13, w którym uznał, że „Sąd, stosownie do treści art. 343 k.p.k., uwzględnić może bowiem jedynie uzgodniony wniosek. Powołane przepisy nie przewidują zaś możliwości skazania oskarżonego na warunkach innych niż te, które przedstawione zostały we wniosku uzgodnionym lub wynegocjowane później na posiedzeniu przed sądem”.

Z obu przedstawionych orzeczeń Sądu Najwyższego w sposób bezsporny wynika ciążący na sędzi rozstrzygającym obowiązek ścisłego przeniesienia postanowień porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym do wyroku. Sąd, po uprzednim zapoznaniu się ze sprawą i przeanalizowaniu zasadności wniosku, musi w całości zawrzeć wszystkie jego składniki w wyroku. Brak któregośkolwiek z punktów porozumienia stanowi uchybienie przepisom postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, zgodnie z brzmieniem art. 438 punkt 2 k.p.k.

W realiach niniejszej sprawy Sąd Odwoławczy uznał jednak, że powyżej opisany błąd sądu rozstrzygającego może zostać konwalidowany na etapie postępowania drugoinstancyjnego. Korekta bowiem zaskarżonego orzeczenia w żądany przez apelującego sposób w żaden sposób nie zmienia uzgodnień poczynionych przez oskarżonego z prokuratorem w trybie art. 335 § 1 k.p.k. Wręcz przeciwnie. Dokonanie korekty wyroku Sądu I instancji w ten sposób będzie niczym innym, jak właśnie realizacją owych uzgodnień.

Dlatego też Sad Odwoławczy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, iż na podstawie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie przed Sądem I instancji w kwocie łącznie 70 złotych oraz wymierzył mu opłatę za I instancję w kwocie 120 złotych, o czym orzekł, jak w punkcie 1 swego orzeczenia.

W pozostałym natomiast zakresie, nie znajdując podstaw do dalszej ingerencji, Sad Odwoławczy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy (punkt 2 wyroku Sądu Okręgowego).

Orzekając natomiast o kosztach, mając na względzie treść art. 627 § 1 k.p.k., Sąd Okręgowy zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot kosztów procesu za postępowanie odwoławcze w kwocie 20 złotych i, na podstawie art. 1 i art. 2 ustęp 1 punkt 2 i ustęp 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, wymierzył oskarżonemu opłatę za II instancję w kwocie 120 złotych (punkt 3 wyroku z dnia 27 lutego 2015 roku).

/M. Z./